

тово да заплаче отъ обида и отъ омиление. Чакъ сега можа и да разгледа човѣка, на когото бѣше подало милостиня. Предъ него стдеше не дрипавъ, съ изпито и мръсно лице нещастникъ, а единъ добре облеченъ господинъ, цѣлата външность на когото говорѣше за охолство. И на Хрисимка се стори, че е сгрѣшила: нищо не издаваше слѣпотата на този човѣкъ, освѣнъ неувѣрениятъ му ходъ и широкото бѣло на очитѣ.

— Не, мило детенце, милостиня не приемамъ. Неговиятъ мекъ и сладъкъ гласъ възвърна смелостта на Хрисимка. Тя го попита наивно:

— Но, нали, чичко, си слѣпъ.

— Да, слѣпъ съмъ...

— А че съ какво живѣешъ?

— Работя...

Този отговоръ очуди не само Хрисимка, но и майка ѝ, която се бѣше спрѣла малко отстрани да дочака своето дете.

— Трѣбва да си музикантинъ...

Тѣ познаваха само слѣпци просеци и музиканти.

— Не, плета кошници, столове и други такива нѣща. Не си ли виждала нѣкои отъ тѣхъ въ голѣмия магазинъ ей тука отсреща?

— Виждала съмъ ги. Ние си купихме завчера една плетена маса и четире стола за градината. Отъ тебе ли сж правени тѣ?

— Отъ мене и отъ моитѣ работници, все слѣпи хора...

— Че какъ можете да ги правите, — нали сте слѣпи, нали не виждате? — наивно запита Хрисимка.

— Човѣкъ се научва на всичко. Има училища, дето слѣпитѣ се учатъ да четатъ, да пишатъ, да свирятъ и да работятъ различни занаяти.

Тоя отговоръ възбуди любопитство на Хрисимка и тя не чу, когато я повика майка ѝ.

— А такива училища има ли и у насъ?

— Има две, но въ тѣхъ не могатъ да се събиратъ всички слѣпи отъ България и мнозина ставатъ просеци. А нѣмаме ни едно училище за възрастни